

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 08, 2019

Nummer 8, 2019

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:504](#) 05-04-2019

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:3071](#) 02-04-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:2969](#) 02-04-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:1123](#) 02-04-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:2858](#) 28-03-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:1027](#) 26-03-2019

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:787](#) 19-03-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:1973](#) 05-03-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:11114](#) 20-12-2018

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2019:2788](#) 03-04-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:1261](#) 25-03-2019

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2019:1370](#) 20-02-2019

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:5611](#) 28-11-2018

RECHTSPRAAK

Huwelijksvermogensrecht. Schenking onder uitsluitingsclausule (art. 1:94 lid 2 onder a (oud) BW) aan vrouw. Bedrag gestort op gemeenschappelijke bankrekening van man en vrouw en daarna uitgegeven aan diverse bestedingen waaronder huishouding en consumptieve uitgaven. Heeft vrouw recht op vergoeding jegens de gemeenschap? Bewijslastverdeling.

Deze zaak gaat over de vraag in hoeverre de vrouw een recht van reprise heeft op de huwelijksgemeenschap in verband met een drietal schenkingen onder uitsluitingsclausule die zij tijdens huwelijk heeft ontvangen en welke bedragen op de gezamenlijke rekening van partijen zijn gestort en op de peildatum niet meer traceerbaar zijn. De lagere rechtspraak en de literatuur zijn verdeeld over de vraag of een vergoedingsrecht ontstaat indien tijdens het bestaan van de huwelijksgemeenschap uit het privévermogen van een echtgenoot betalingen zijn gedaan ten behoeve van consumptieve bestedingen. Voorts komt de vraag naar de stelplicht en bewijslast met betrekking tot dit door de vrouw gewenste repriserecht aan de orde.

De klachten van de vrouw in cassatie komen er in de kern op neer dat het hof heeft miskend dat een echtgenoot die privévermogen in de gemeenschap heeft gestort, waardoor de gemeenschap is gebaat, een vordering ter hoogte van die storting krijgt op de gemeenschap. Daarbij is niet van belang waaraan de gelden vervolgens door of namens de gemeenschap worden besteed. Het ligt op de weg van de andere echtgenoot om feiten en omstandigheden te stellen en te bewijzen die meebrengen dat de vordering op de gemeenschap is verminderd of tenietgegaan of niet geldend kan worden gemaakt, aldus de vrouw.

Uitgangspunt in deze zaak is dat de door de vrouw ontvangen schenkingen van in totaal € 30.000 uitsluitend aan haar toekomen, nu die schenkingen zijn gedaan onder de in artikel 1:94 lid 2 onder a (oud) BW omschreven uitsluitingsclausule. Doordat de geschonken bedragen op een gemeenschappelijke bankrekening van partijen zijn overgeboekt, is het totaalbedrag van € 30.000, naar het in zoverre onbestreden oordeel van het hof, door vermenging tot het gemeenschapsvermogen gaan behoren. Het wettelijk stelsel van titel 7 van boek 1 BW brengt

dan mee dat de vrouw als gevolg van deze vermogensverschuiving in beginsel jegens de gemeenschap recht heeft op vergoeding van dat bedrag (vgl. art. 1:95 lid 2 BW en art. 1:96 lid 4 (voorheen lid 3) BW).

Het door de vrouw onder de uitsluitingsclausule verkregen bedrag van € 30.000 dat op de gemeenschappelijke bankrekening van partijen is overgeboekt, is volgens de vaststelling van het hof aangewend voor diverse bestedingen. Die omstandigheid doet echter op zichzelf niet af aan het vergoedingsrecht van de vrouw, omdat het erom gaat of die bestedingen betrekking hadden op gemeenschapsschulden dan wel op privéschulden van de vrouw. Voor zover uit het gemeenschapsvermogen (de gemeenschappelijke bankrekening waarop het bedrag van € 30.000 is overgeboekt) gemeenschapsschulden zijn voldaan, brengt dat geen wijziging in het recht van de vrouw op vergoeding. Dan geldt immers nog steeds dat de gemeenschap is gebaat door het aan de vrouw toekomende bedrag van € 30.000. Voor zover echter uit het gemeenschapsvermogen privéschulden van de vrouw zijn voldaan, is zij op grond van artikel 1:96 lid 5 (voorheen lid 4) BW gehouden tot vergoeding van het daarmee gemoeide bedrag aan de gemeenschap. In dat geval zal de vergoedingsvordering van de vrouw verrekend kunnen worden met haar schuld uit hoofde van artikel 1:96 lid 5 BW.

Uit de regel van artikel 1:94 lid 5 (oud) BW dat alle schulden van ieder van de echtgenoten tot de huwelijksgemeenschap behoren, met uitzondering van de aldaar onder a en b genoemde schulden en van de in artikel 1:94 lid 3 (oud) BW (thans lid 5) bedoelde schulden die aan een van de echtgenoten zijn verknocht, volgt het vermoeden dat de tijdens huwelijk uit het gemeenschapsvermogen voldane schulden gemeenschapsschulden zijn. Daarbij verdient opmerking dat in geval van een huwelijksgemeenschap ook uitgaven in verband met consumptieve bestedingen zijn aan te merken als voldoening van gemeenschapsschulden. Hetzelfde geldt voor uitgaven in verband met de kosten van de huishouding als bedoeld in artikel 1:84 BW, ongeacht hoe ingevolge deze bepaling de draagplicht ter zake die kosten tussen de echtgenoten verdeeld is. In dit geval, waarin uitgaven zijn gedaan van de gemeenschappelijke bankrekening van partijen, geldt dus ten gunste van de vrouw het vermoeden dat deze uitgaven betrekking hebben gehad op gemeenschapsschulden, hetgeen meebrengt dat het vergoedingsrecht van de vrouw jegens de gemeenschap door die uitgaven niet aangetast is. Het ligt op de weg van de andere echtgenoot, de man in dit geval, om feiten en omstandigheden te stellen en zo nodig te bewijzen op grond waarvan het vergoedingsrecht van de vrouw jegens de gemeenschap niet (of niet volledig) geldend kan worden gemaakt. Dat is bijvoorbeeld het geval voor zover uit het gemeenschapsvermogen privéschulden van de vrouw zijn voldaan, of indien uitdrukkelijk of stilzwijgend is afgesproken dat de vrouw met betrekking tot bepaalde uitgaven ter zake gemeenschapsschulden geen aanspraak op vergoeding heeft, ook al zijn die uitgaven geheel of ten dele gefinancierd uit aan haar

toekomstig vermogen.

De Hoge Raad heeft de klachten van de vrouw gegrond geoordeeld en de zaak als volgt zelf afgedaan. De stukken van het geding laten geen andere conclusie toe dan dat de man slechts heeft gesteld dat het bedrag van de schenkingen is besteed aan de huishouding, vakanties en consumptieve uitgaven. Die stelling is geen afdoende verweer tegen de vordering van de vrouw, nu die uitgaven de voldoening van gemeenschapsschulden betreffen en daarom niet afdoen aan het vergoedingsrecht van de vrouw. Dit leidt ertoe dat het hof ten onrechte de vordering van de vrouw heeft afgewezen. De Hoge Raad heeft het vonnis van de rechtbank, waarin de vordering van de vrouw is toegewezen, alsnog bekrachtigd.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:504

Zaaknummer: 18/00548

Rechters: C.A. Streefkerk, G. Snijders, M.V. Polak, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Wetsartikelen: 1:84 BW, 1:94 BW, 1:95 BW en 1:96 BW

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Wederzijdse verklaringen bij notaris afgelegd. De vrouw verklaart de procedure over de kinderbijdrage te stoppen en geen nieuwe te starten, de man verklaart dat hij afstand doet van al zijn eventuele rechten met betrekking tot erkennen, gezag en alle andere wettelijke rechten over de minderjarige. Rechtbank oordeelt dat de afspraak aan de zijde van de vrouw in strijd is met artikel 1:400 lid 2 BW. De vrouw kan niet afzien van het aan haar als moeder toekomstende levensonderhoud ten behoeve van haar kind. De man wordt veroordeeld tot een kinderbijdrage van € 96 per maand. De kosten van het DNA-onderzoek waaruit is gebleken dat de man de biologische vader is, moeten door de beide ouders ieder voor de helft worden betaald.

In een tussenuitspraak van 4 juli 2018 heeft de rechtbank DNA-onderzoek gelast. Daaruit is gebleken dat het praktisch is bewezen dat de man de biologische vader is van de minderjarige.

De vrouw verzoekt ten laste van de man een bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding vast te stellen. De man stelt dat partijen ten overstaan van een notaris op 30 december 2009 verklaringen hebben afgelegd. Deze luiden dat de vrouw de op 8 december 2009 gestarte procedure tot het vaststellen van een kinderbijdrage zal beëindigen en niet opnieuw zal starten. De man doet definitief afstand van al zijn eventuele rechten betreffende het erkennen, het gezag en alle andere wettelijke rechten over de minderjarige.

De rechtbank stelt vast dat in artikel 1:400 lid 2 BW is bepaald dat overeenkomsten waarbij van het volgens de wet verschuldigde levensonderhoud wordt afgezien nietig zijn. De hiervoor weergegeven afspraak tussen partijen dat de vrouw niet opnieuw een procedure tot vaststelling van een kinderbijdrage zal starten, is gelet hierop dus in strijd met de wet. In het verlengde hiervan is de rechtbank van oordeel dat ook niet kan worden overeengekomen dat de te maken kosten om te komen tot vaststelling van een kinderbijdrage eenzijdig bij de verzoekende partij wordt neergelegd. De verzorgende ouder komt immers ongeclausuleerd het

recht toe om een dergelijke bijdrage te verzoeken. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat partijen geen aanspraken kunnen ontlenen aan de afspraken met betrekking tot de kinderbijdrage die zijn neergelegd in de door hen op 30 december 2009 ondertekende verklaringen.

De rechtbank stelt vervolgens ten laste van de man een kinderbijdrage van € 90 per maand vast.

De man had verzocht de vrouw te veroordelen in de kosten van het DNA-onderzoek. De rechtbank ziet aanleiding om te bepalen dat partijen ieder de helft van de kosten van het DNA-onderzoek van € 685, zijnde € 342,50, voor zijn/haar rekening dient te nemen. Bij dit oordeel neemt de rechtbank in aanmerking dat de man zich op het standpunt heeft gesteld te twijfelen over zijn biologische vaderschap. Naar aanleiding hiervan heeft een DNA-onderzoek plaatsgevonden waaruit is gebleken dat de man de biologische vader van de minderjarige is. Daarnaast neemt de rechtbank in aanmerking dat de vrouw als verzorgende ouder gebaat is bij de uitkomst van het DNA-onderzoek. Nu de man de biologische vader is van de minderjarige zal een kinderbijdrage worden vastgesteld en de minderjarige heeft duidelijkheid over haar biologische vader gekregen. Ook het verzoek van de man om de vrouw te veroordelen in de kosten van het DNA-onderzoek wijst de rechtbank daarom af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2019:2788

Zaaknummer: C/15/266188 / FA RK 17-6466

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Hoger beroep nevenvoorzieningen inzake kinder- en partneralimentatie, niet inzake de echtscheiding. Partijen bereiken over hun twistpunten overeenstemming. Echtscheiding niet ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Termijn verstreken. Niet-ontvankelijkheid appel en incidenteel appel.

In eerste aanleg is op 26 maart 2018 de echtscheiding uitgesproken en is bepaald dat de man zekere bedragen aan partner- en kinderalimentatie moet betalen. De man komt in hoger beroep van de oordelen over de partner- en kinderalimentatie. De vrouw stelt incidenteel appel in. Dat betreft ook elementen van de partner- en kinderalimentatie. De man voert verweer in incidenteel appel.

Bij brief van 13 maart 2019 deelt de advocaat van de man mee dat partijen overeenstemming hebben bereikt over de kinder- en partneralimentatie en over de achterstand van betalingen van de man aan de vrouw. Zij verzoeken de bestreden uitspraak van de rechtbank waar het de echtscheiding betreft te bekrachtigen in verband met het feit dat de echtscheiding voor 17 februari 2019 diende te zijn ingeschreven. De grieven en verweren van partijen die niet met elkaar overeenstemming worden voor zover vereist ingetrokken.

Het hof overweegt als volgt. Ontbinding van het huwelijk komt tot stand door inschrijving van de beschikking waarin de echtscheiding is uitgesproken in de registers van de burgerlijke stand. In artikel 1:163 lid 3 BW is bepaald dat de echtscheidingsbeschikking haar kracht verliest indien het verzoek tot inschrijving niet is gedaan uiterlijk zes maanden na de dag waarop de beschikking in kracht van gewijsde is gegaan. Beslissingen op in de echtscheidingsprocedure verzochte nevenvoorzieningen in de zin van artikel 827 Rv verliezen daarmee eveneens hun kracht.

Het principaal en het incidenteel hoger beroep richten zich uitsluitend tegen de kinderalimentatie en de partneralimentatie. Geen van partijen heeft hoger beroep ingesteld tegen de bij de bestreden beschikking uitgesproken echtscheiding. Omdat het principaal en incidenteel hoger beroep zich niet ten minste, direct of indirect, richt tegen de echtscheiding

zelf, heeft dit niet tot gevolg dat de werking van de beschikking als geheel wordt geschorst. Partijen hebben toegelicht dat zij geen verzoek tot inschrijving van de echtscheidingsbeschikking binnen de voormelde termijn van zes maanden na de dag waarop de beschikking in kracht van gewijsde is gegaan, hebben gedaan. Het gevolg daarvan is dat de echtscheidingsbeschikking van 26 maart 2018 haar kracht heeft verloren. Hieruit volgt dat partijen nog gehuwd zijn. Van een echtscheiding tussen partijen is geen sprake, noch van een procedure daartoe, zodat voor het ingestelde beroep tegen de in de echtscheidingsbeschikking opgenomen beslissingen aangaande de nevenvoorzieningen een rechtsgrond ontbreekt, alsmede enig belang bij de behandeling daarvan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:2969

Zaaknummer: 200.241.341

RECHTSPRAAK

Nevenvoorziening met betrekking tot de verdeling van de gemeenschap (art. 827 Rv) kan voor het eerst in hoger beroep worden gevraagd. Gemeenschapsschuld. Draagplicht ieder voor de helft.

De rechtbank heeft partijen bevolen over te gaan tot verdeling van hun huwelijksgoederengemeenschap. Daar is niet over gegriefd. De vrouw heeft in hoger beroep laten weten dat zij haar echtscheidingsverzoek wil aanvullen met de volgende voorziening. De vrouw verzoekt dat als de ABN AMRO-schuld als een gemeenschapsschuld wordt aangemerkt om in het kader van de echtscheiding alsnog te bepalen dat die schuld volledig voor rekening en risico van de man dient te komen. Het verzoek van de vrouw betreft een nevenvoorziening als bedoeld in artikel 827 Rv en kan voor het eerst in hoger beroep worden verzocht.

Het hof overweegt dat de schuld is aangegaan vóór de datum dat het inleidend verzoek tot echtscheiding is ingediend. Het is daarom in beginsel een schuld die tot de gemeenschap behoort. Voor zover de vrouw beoogt te stellen dat de schuld op bijzondere wijze verknocht is en daarom geen gemeenschapsschuld is, geldt dat van verknochtheid slechts in uitzonderlijke gevallen sprake is. Dat is niet gebleken, noch dat het een schuld is die een van de gemeenschap uitgezonderd goed betreft. Een schuld die binnen de gemeenschap valt kan niet worden verdeeld, maar de echtgenoten dienen ieder de helft van de gemeenschapsschulden te dragen, tenzij anders is overeengekomen of uit de redelijkheid en billijkheid anders voortvloeit. Het enkele feit dat de schuld enkele maanden voor het uiteengaan van partijen is aangegaan dan wel enkel op naam van de man is aangegaan, is niet een bijzondere omstandigheid die rechtvaardigt dat de vrouw niet hoeft bij te dragen in de rente en aflossing daarvan. De man heeft bovendien gemotiveerd verweer gevoerd. Hij heeft kort samengevat aangevoerd dat het juist de vrouw is die heeft gezorgd voor zodanige financiële tekorten dat het afsluiten van een kredietovereenkomst noodzakelijk was. Het hof heeft dan ook het verzoek van de vrouw om in het kader van de echtscheiding te bepalen dat de schuld alleen voor rekening en risico van de man dient te komen, afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:3071

Zaaknummer: 200.210.183/01 en 200.210.189/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie; veroordeling tot betaling bruidsgave en schadevergoeding vanwege verstoting in Jordanië. Rechtbank oordeelt dat deze bedragen bij de bepaling van de draagkracht van de man meetellen en dat de man geen draagkracht heeft. Hof laat deze bedragen buiten beschouwing: het betreft vermogensoverdrachten die niet het karakter van alimentatie hebben. Verder gaat het om bij of na het huwelijk ontstane schulden die de man uit zijn vermogen kan aflossen. De omvang van het te betalen bedrag is niet zodanig dat daarmee rekening dient te worden gehouden bij de bepaling van de behoefte van de vrouw.

De rechtbank had geoordeeld dat sprake is van een wijziging van omstandigheden nu de Jordaanse rechter de man heeft veroordeeld tot betaling aan de vrouw van de op grond van de huwelijksakte verschuldigde bruidsgave en schadevergoeding wegens verstoting. Vervolgens heeft de rechtbank met de betaling in termijnen van het bedrag van in totaal ongeveer € 30.000 bij de bepaling van de draagkracht van de man rekening gehouden en geconcludeerd dat de man geen draagkracht heeft om aan de vrouw de per september 2013 bepaalde partneralimentatie te betalen. Die wordt op nihil gesteld met ingang van 31 januari 2014.

De vrouw komt van dit oordeel in hoger beroep. De bruidsgave en schadevergoeding laten naar haar oordeel de onderhoudsverplichting onverlet.

Het hof is van oordeel dat de bruidsgave en de schadevergoeding niet als onderhoudsbijdragen dienen te worden aangemerkt. De vrouw heeft gewezen op artikel 39 en verder van het personeel statuut van Jordanië waarin de bruidsgave wordt geregeld, op artikel 155 van het personeel statuut van Jordanië over de schadevergoeding en op de omstandigheid dat in Jordanië de vrouw, naast het recht op schadevergoeding, anders dan in de wachtperiode na de verstoting of annulering van het huwelijk (maximaal een jaar), geen zelfstandig recht op partneralimentatie heeft. De vrouw heeft haar stellingen bovendien met de huwelijksakte, waarin melding wordt gemaakt van de bruidsschat en met een vertaling van de uitspraak van

de Jordaanse rechtbank over de schadevergoeding, geadstrueerd. Gelet daarop en de omstandigheid dat de hoogte van de bruidsgave al bij de huwelijksluiting is bepaald, onafhankelijk van de behoefte en draagkracht van partijen bij echtscheiding, is het hof van oordeel dat de bruidsgave eerder het karakter heeft van een in beginsel eenmalig uit te voeren vermogensoverdracht dan een bijdrage in het dagelijkse levensonderhoud van de vrouw. Ten aanzien van de schadevergoeding heeft de vrouw een verklaring overgelegd van de rechtbank te Sweileh, Jordanië, waarin blijkens de Nederlandse vertaling staat dat de door de man aan de vrouw te betalen schadevergoeding geen betrekking heeft op alimentatie, ondanks dat de vergoeding wordt berekend aan de hand van de waarde van de maandelijkse alimentatie welke berekening plaatsvindt volgens de Jordaanse wetten.

De schulden dienen bij het bepalen van de draagkracht buiten beschouwing te worden gelaten. Het gaat om schulden die bij of na het einde van het huwelijk zijn ontstaan en die de man uit zijn vermogen kan aflossen. De inkomsten uit dit vermogen zijn, gelet op de lage rente, zo beperkt dat zij de behoefte van de vrouw niet beïnvloeden.

Het hof wijst het inleidende verzoek van de man alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:1123

Zaaknummer: 200.231.593/01

RECHTSPRAAK

Alimentatie jongmeerderjarige. Het ontbreken van contact van het kind met de vader, noch wijziging van de achternaam is reden voor matiging van de alimentatie voor de jongmeerderjarige. Terugbetalingsplicht voor de jongmeerderjarige.

De rechtbank heeft de kinderalimentatie bepaald op € 459 per maand. Vanaf 18 februari 2018 is deze alimentatie verschuldigd aan de jongmeerderjarige zelf.

De man heeft in hoger beroep aangevoerd dat vanwege grievend gedrag van de jongmeerderjarige in redelijkheid niet van hem kan worden gevergd een onderhoudsbijdrage voor haar te voldoen. De dochter bestrijdt dat.

Het hof overweegt als volgt. Vanaf de meerderjarigheid van de jongmeerderjarige geldt de matigingsbevoegdheid wel, maar daarvan dient alleen in uitzonderlijke gevallen gebruik te worden gemaakt. Als uitgangspunt heeft namelijk te gelden dat een kind vanaf het bereiken van de meerderjarige leeftijd zelfstandig moet kunnen beslissen over de invulling van zijn of haar leven. Voor matiging kan daarom pas aanleiding bestaan in gevallen waarin sprake is van zodanig kwetsend gedrag van het kind naar de onderhoudsplichtige ouder, dat betaling van een onderhoudsbijdrage in redelijkheid niet of niet ten volle van die ouder kan worden gevergd.

Naar het oordeel van het hof is daar in deze zaak geen sprake van. Duidelijk is wel dat de verhoudingen tussen de jongmeerderjarige en de man zijn verstoord. Zo hebben de jongmeerderjarige en de man al jaren geen (positief) contact en hebben zij (indirect, omdat de jongmeerderjarige vertegenwoordigd werd door de vrouw) in meerdere procedures tegenover elkaar gestaan. Dat dient naar het oordeel van het hof echter te worden gezien tegen de achtergrond van de moeizaam verlopen scheiding tussen de ouders van de jongmeerderjarige. Niet is gebleken dat de jongmeerderjarige daarvan een verwijt kan worden gemaakt, ook niet als sprake zou zijn van ouderverstoting zoals de man stelt. Noch het ontbreken van contact (sinds 2010) dan wel overleg tussen de jongmeerderjarige en de man (vgl.

ECLI:NL:HR:2006:AZo428), noch het feit dat de jongmeerderjarige haar achternaam heeft doen wijzigen (vgl. ECLI:NL:GHARL:2017:5878) geven het hof reden voor matiging, ook niet in

onderlinge samenhang. Voor zover de man daarbij heeft aangevoerd dat de jongmeerderjarige zich in eerdere procedure(s) laatdunkend over hem heeft uitgelaten – namelijk in de strekking dat hij er nooit voor haar geweest is en nooit om haar heeft gegeven – vindt het hof dat eveneens onvoldoende zwaarwegend. Het hof neemt mede in aanmerking dat ernstige psychische of andersoortige gevolgen voor de man, voor zover al gesteld, niet zijn onderbouwd of gebleken. Ook de door de man aangehaalde uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 8 januari 2019 (ECLI:NL:GHAMS:2019:48) leidt niet tot een ander oordeel nu dit een geheel andere kwestie betrof waarbij het hof tot het oordeel kwam dat de jongmeerderjarige in staat moest worden geacht om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Het hof stelt de alimentatie ten behoeve van de jongmeerderjarige vast op € 161 per maand. Haar behoefte is na haar 18e verjaardag niet hoger dan € 175 per maand.

Daaruit vloeit voort dat man mogelijk te veel alimentatie heeft betaald. De man heeft om terugbetaling van de te veel betaalde alimentatie verzocht. Het hof overweegt dat ter zitting is gebleken dat de bestreden beschikking ten uitvoer is gelegd c.q. de alimentatie (voor een belangrijk deel) is verhaald door tussenkomst van het LBIO ondanks de daartegen door de man geuite bezwaren en het onderhavige hoger beroep. Naar het oordeel van het hof is niet gebleken dat terugbetaling door de jongmeerderjarige van de te veel (boven behoefte) door de man aan haar betaalde alimentatie in redelijkheid niet van de jongmeerderjarige kan worden gevergd. Een gemotiveerd en met stukken onderbouwd verweer op dit punt ontbreekt in dit verband en de gegevens die wel beschikbaar zijn leiden het hof niet tot een dergelijke conclusie, mede in aanmerking genomen het gerechtvaardigde belang van de man om niet boven behoefte te betalen. Het hof zal het terugbetalingsverzoek van de man daarom toewijzen voor zover hij boven behoefte alimentatie aan de jongmeerderjarige heeft betaald over de periode vanaf 18 februari 2018. Het hof raadt partijen wel aan daaromtrent zo mogelijk in overleg te treden en een betalingsregeling te treffen. De door de man verzochte veroordeling in de executiekosten zal worden afgewezen nu de verschuldigdheid van eventueel te maken executiekosten reeds uit de wet voortvloeit.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-03-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:2858

Zaaknummer: 200.241.230/01

RECHTSPRAAK

Echtscheiding in eerste aanleg verkregen op verzoek van de man; in hoger beroep beroept de man zich op nietigheid van het huwelijk wegens polygamie van de vrouw. Hof stelt vragen aan IJL.

Op verzoek van de man heeft de rechtbank de echtscheiding uitgesproken tussen hem en zijn Indonesische vrouw. De man gaat in hoger beroep en verzoekt de beschikking te vernietigen en het huwelijk nietig te verklaren, omdat de vrouw ten tijde van het huwelijk met hem nog gehuwd was.

Het hof overweegt dat, gelet op de stellingen van de man, de vraag rijst of deze juridisch kunnen leiden tot het door hem ingeroepen rechtsgevolg van nietigheid van het in Nederland gesloten huwelijk. Hij heeft aangevoerd dat de vrouw in Indonesië in 2007 gehuwd is met de heer [Y] en daarna niet van deze man is gescheiden. In de door hem overgelegde huwelijksakte, die door de vrouw gemotiveerd wordt betwist, staat geen plaats van het huwelijk genoemd. Een ambtenaar van Huwelijksregistratie, Kantoor van Godsdienstzaken District CIDACAP, stad Bandung, zou op 27 augustus 2018 de gegevens van de huwelijksakte hebben ondertekend. In het stuk staat vermeld dat de echtgenoten woonden in plaats B, ongehuwd waren vóór het huwelijk en bij beiden staat als godsdienst de islam genoemd. Niet betwist is dat de vrouw in 2001 met [X] in het huwelijk is getreden en dat zij op 3 januari 2012 zijn gescheiden. Hiervan is een verklaring van de griffier van de godsdienstrechtbank Surakarta overgelegd. In deze echtscheidingsakte is voor beide echtelieden vermeld de islamitische godsdienst. Volgens de stellingen van de man zou de vrouw dus met de heer [Y] in Indonesië zijn gehuwd, terwijl zij op dat moment nog steeds gehuwd was met de heer [X]. De eerste vraag die dan ook rijst is of het in Indonesië juridisch mogelijk is dat een (islamitische) vrouw met meerdere (islamitische) mannen tegelijk gehuwd kan zijn. En indien dat niet het geval is, wat de juridische gevolgen van een tweede huwelijk zijn. Ook kan afgevraagd worden of de echtscheiding van de vrouw met de eerste man nadien, de mogelijke gebreken bij het aangaan van het tweede huwelijk opheft. Voorstelbaar is immers dat de sanctie die wordt verbonden aan een tweede huwelijksverbintenis van een (islamitische) vrouw de nietigheid van dat huwelijk is. Er zou dan geen rechtsgeldig tweede huwelijk tussen de vrouw en de heer [Y] zijn gesloten. Na de echtscheiding van de vrouw met de heer [X], zou

zij weer ongehuwd zijn en het door de man gestelde huwelijksbeletsel niet aanwezig zijn.

Het hof acht het van belang, alvorens tot een inhoudelijke beoordeling van de stukken over te gaan, eerst een aantal vragen, die het zal stellen aan het Internationaal Juridisch Instituut (IJI), beantwoord te krijgen. Het hof formuleert daarop een aantal vragen aan het IJI en houdt verder iedere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-03-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:1027

Zaaknummer: 200.249.037/01

RECHTSPRAAK

De woonplaats van de jeugdige die onder voogdij staat van de GI is op grond van artikel 1.1 Jeugdwet de plaats van het werkelijke verblijf. De plaats van het werkelijke verblijf is daarom bepalend voor de bevoegdheid van de rechtbank en niet de vestigingsplaats GI.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft een verzoekschrift ter griffie van deze rechtbank ingediend. Daarbij is een machtiging verzocht om de minderjarige in een gesloten accommodatie te doen opnemen en te doen verblijven voor de duur van zes maanden.

De rechtbank stelt vast dat de minderjarige op dit moment verblijft bij de instelling X te Y. Op grond van het bepaalde in artikel 1.1 Jeugdwet is de woonplaats van de minderjarige die onder voogdij staat de plaats van het werkelijke verblijf van de jeugdige. Dit betekent in deze zaak dat Y de woonplaats van de minderjarige is.

Op grond van bovenstaande en het bepaalde in artikel 262 Rv acht de rechtbank zich niet bevoegd om het verzoek in behandeling te nemen. De rechtbank zal het verzoek, in de stand waarin deze zich bevindt, verwijzen naar de Rechtbank Limburg, locatie Roermond. De griffier van deze rechtbank zal de overgelegde stukken aan Rechtbank Limburg, locatie Roermond verzenden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:1261

Zaaknummer: C/16/476897 / JE RK 19-437

RECHTSPRAAK

Afwikkeling gemeenschap van goederen. Kredietovereenkomst. Draagplichtigheid bij helfte. Geen reden tot afwijking. Onderling regres voor hetgeen meer dan het eigen aandeel is of wordt betaald.

In geschil is de draagplicht met betrekking tot de op 14 september 2007 gesloten kredietovereenkomst. Het betreft een 'doorlopend krediet aflosvrij' van oorspronkelijk € 30.000. De man heeft bij het hof aangevoerd dat partijen de kredietovereenkomst destijds zijn aangegaan bij gelegenheid van de aanschaf van de door hen gezamenlijk in eigendom verkregen voormalige echtelijke woning. Volgens de man hadden partijen zonder het krediet van € 30.000, waarvoor beiden draagplichtig zijn, de aanschaf van de echtelijke woning niet kunnen financieren. In zijn optiek moet deze schuld worden aangemerkt als aangegaan ten behoeve van de verwerving van die woning.

Het hof overweegt dat voormelde kredietovereenkomst tijdens het huwelijk van partijen is aangegaan en om die reden een huwelijkse schuld betreft, waarvoor beide partijen op grond van artikel 1:100 BW, in beginsel ieder voor de helft, draagplichtig zijn, ongeacht wie van hen deze schuld is aangegaan. In het midden kan derhalve blijven wie de lening is aangegaan en of de handtekening van de vrouw onder de kredietovereenkomst niet de hare is, zoals zij stelt, nu dit niet ter zake doet. Voor zover de vrouw betoogt dat de redelijkheid en billijkheid eraan in de weg staan dat zij de helft van de rente en aflossing op de kredietschuld zou moeten dragen omdat de man het krediet zou hebben gebruikt voor de aanschaf van onroerend goed in Turkije, dat vervolgens door de Turkse rechter aan hem is toegedeeld, zodat het opgenomen krediet louter aan hem ten goede is gekomen, overweegt het hof als volgt.

Het hof is van oordeel dat de vrouw haar voormelde stelling in het licht van de gemotiveerde betwisting door de man in het geheel niet heeft onderbouwd. De vrouw stelt dat uit het Turkse kadaster blijkt dat de man op 9 januari 2007 onroerend goed in Turkije heeft gekocht. Echter, deze datum is gelegen ruim acht maanden vóórdat het krediet van € 30.000 is afgesloten. De man kan het krediet derhalve niet hebben aangewend voor de aanschaf van dit onroerend goed. Het hof acht de verklaring van de man voor het aangaan van de kredietovereenkomst voldoende plausibel, temeer nu dit krediet is afgesloten op 14 september 2007, zijnde de

datum waarop ook de levering van de voormalige echtelijke woning aan partijen heeft plaatsgevonden. Het hof komt tot de conclusie dat in de onderhavige zaak geen reden is om op grond van de redelijkheid en billijkheid van de gelijke draagplicht voor gemeenschapsschulden af te wijken, nog daargelaten dat daarvan alleen in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn.

De vrouw is in de interne verhouding met de man derhalve gehouden de helft van de rente en aflossing op de kredietschuld te betalen. De vrouw heeft in hoger beroep niet gemotiveerd betwist dat de man in de periode van 24 september 2015 tot en met 10 oktober 2016 reeds een bedrag van € 3.900 aan rente en aflossing op de schuld heeft betaald ter zake de in deze periode vervallen termijnen van telkens € 300 per maand. De man heeft voor deze door hem reeds gedane maandelijkse betalingen steeds bij helfte regres op de vrouw. Het hof zal het bestreden vonnis dan ook bekrachtigen voor zover daarin is bepaald dat de vrouw ter zake een bedrag van € 1.950 aan de man dient te vergoeden. Uit de stukken blijkt voorts dat de bank de man op 3 mei 2017 heeft meegedeeld het totale bedrag van de (resterende) schuld van € 26.143,16 op te eisen wegens het niet voldoen van de betalingsachterstand van dit krediet binnen de gestelde termijn. De vrouw heeft niet betwist dat voormeld bedrag het resterende, nog af te betalen krediet betreft, zodat het hof van dit bedrag uitgaat. Anders dan de rechtbank, is het hof echter van oordeel dat de vrouw bij gebrek aan kennis omtrent de hoogte van de aan bank gedane betalingen niet kan worden veroordeeld tot vergoeding van de helft van het krediet zijnde € 13.071,58 aan de man. Immers, uit de processtukken kan het hof kan niet opmaken of en voor welk bedrag de man meer dan de door hem te dragen helft van de resterende lening van € 26.143,16 aan deze schuldeiser heeft voldaan. Het bestreden vonnis dient derhalve in zoverre te worden vernietigd. Het hof zal in het dictum opnemen dat voor zover de man meer dan de helft van het bedrag van de resterende lening van € 26.143,16 heeft voldaan, hij voor dat meerdere regres heeft op de vrouw.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-03-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:787

Zaaknummer: 200.240.779/01

RECHTSPRAAK

Kinder- en partneralimentatie. Wijzigingsverzoek. In convenant en ouderschapsplan voor beide alimentaties bewust afgeweken van de wettelijke maatstaven. Wijziging van de kinderalimentatie wegens wijziging van omstandigheden blijft mogelijk; wijziging van de partneralimentatie in dat geval naar analogie van artikel 1:159 lid 3 BW.

De rechtbank heeft bij beschikking de verzoeken van de man tot wijziging van de kinder- en partneralimentatie, zoals opgenomen in het ouderschapsplan respectievelijk echtscheidingsconvenant, afgewezen. De man is van deze beschikking in beroep gekomen.

Niet in geschil is dat partijen bij de totstandkoming van het ouderschapsplan en het echtscheidingsconvenant van de wettelijke maatstaven zijn afgeweken en dat sprake is van een duidelijke wanverhouding tussen de kinder- en partneralimentatie waartoe de rechter zou hebben beslist en de overeengekomen kinder- en partneralimentatie.

Het hof overweegt dat wijziging van een overeenkomst betreffende partneralimentatie op grond van artikel 1:401 lid 5 BW in beginsel niet mogelijk is, indien partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven (HR 12 september 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF9468). Dat is alleen anders indien aannemelijk is dat na het tot stand komen van de overeenkomst een wijziging van omstandigheden is ingetreden die meebrengt dat de wederpartij in het licht van alle dan bestaande omstandigheden, naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding van de overeenkomst niet mag verwachten. Het hof is, anders dan de vrouw, van oordeel dat deze regel niet van (overeenkomstige) toepassing is op een overeenkomst betreffende kinderalimentatie. Anders dan partneralimentatie, is kinderalimentatie van openbare orde. De hoogte van de door een ouder te betalen bijdrage aan kinderalimentatie staat niet volledig ter vrije bepaling van partijen. Dit brengt met zich dat de vaststelling dat sprake is van een duidelijke wanverhouding tussen de onderhoudsbijdrage waartoe de rechter zou hebben beslist en die welke partijen zijn overeengekomen, voldoende is om aan te nemen dat de overeenkomst is aangegaan met grove miskennis van de wettelijke maatstaven en aldus voor wijziging vatbaar is. Hierbij kan in het midden blijven of

partijen al dan niet bewust van de wettelijke maatstaven zijn afgeweken. Gelet op het voorgaande komt het hof toe aan een herbeoordeling van de door de man aan de vrouw te betalen kinderalimentatie.

Ter zake de partneralimentatie geldt dat nu partijen bewust van de wettelijke maatstaven zijn afgeweken naar analogie van artikel 1:159 lid 3 BW de maatstaf geldt dat de overeenkomst slechts dan kan worden gewijzigd, indien de verzoeker stelt en de rechter aannemelijk oordeelt dat na het tot stand komen van de overeenkomst een wijziging van omstandigheden is ingetreden die meebrengt dat de wederpartij in het licht van alle dan bestaande omstandigheden, naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding van de overeenkomst niet mag verwachten. Bij een eventuele wijziging van de alimentatie dient de rechter dan zo veel mogelijk aan te sluiten bij hetgeen partijen voor ogen stond bij het sluiten van de overeenkomst, waarbij de rechter mede zal dienen te letten op het verband dat kan zijn beoogd tussen de regeling betreffende het levensonderhoud en eventuele door partijen getroffen regelingen van andere aard (HR 12 september 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF9468).

De man stelt dat sprake is van een wijziging van omstandigheden, nu zijn standplaats en salaris met ingang van 15 oktober 2018 zijn gewijzigd. Uit de aangehechte draagkrachtberekeningen voor kinderalimentatie blijkt dat het inkomen van de man per 15 oktober 2018 enigszins is gestegen. Naar het oordeel van het hof maakt dit niet dat ongewijzigde instandhouding van de overeenkomst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet mag worden verwacht. Voor zover het beroep van de man op de redelijkheid en billijkheid als aanvullende grond moet worden begrepen in het kader van de naar analogie van artikel 1:159 lid 3 BW geldende maatstaf, oordeelt het hof als volgt. De man stelt dat het bedrag dat hij aan partneralimentatie voldoet zijn draagkracht te boven gaat, dat hij niet in staat is om normaal te leven en dat hij geen andere woonruimte durft te accepteren. Het hof heeft geoordeeld dat partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven met betrekking tot de draagkracht van de man. Het hof heeft verder vastgesteld dat het inkomen van de man in oktober 2015 licht is gestegen. De gevolgen die de man van de hoogte van het bedrag aan partneralimentatie zegt te ondervinden, leveren geen wijziging van omstandigheden op die maken dat ongewijzigde instandhouding van de overeenkomst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van hem mag worden verwacht.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-03-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:1973

Zaaknummer: 200.242.657

RECHTSPRAAK

Geen gezagsbeëindiging. Moeder heeft ziekte van Huntington. Sprake van een ernstige bedreiging in de ontwikkeling van de minderjarigen, maar niet voldaan aan het tweede vereiste van artikel 1:266 lid 1 BW. Dat is alleen anders als gezamenlijk gezag een ernstige bedreiging zou opleveren voor de ontwikkeling van de minderjarigen. Daarvan in dit geval geen sprake. De rechtbank acht het daarbij van belang dat de positie van de vrouw als ouder met gezag in stand blijft. De rechtbank vreest dat zij anders nog verder naar de achtergrond verdwijnt en bovendien zou er van een gezagsbeëindiging geen goed signaal uitgaan naar de kinderen.

De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) heeft verzocht het gezag van de moeder over haar kinderen te beëindigen. De rechtbank heeft het verzoek afgewezen en heeft daartoe het volgende overwogen. De ouders zijn al langere tijd met elkaar verward in een (juridische) strijd die voortkomt uit echtscheidingsproblematiek. Dit heeft uiteindelijk geresulteerd in een ondertoezichtstelling en een uithuisplaatsing van de kinderen bij de vader. Deze maatregelen hebben vooralsnog niet kunnen voorkomen dat de omgang tussen de moeder en de kinderen fors onder druk staat waarbij al gedurende langere tijd geen contact tussen de moeder en de kinderen heeft plaatsgevonden. De rechtbank deelt de zorg van de Raad dat de kinderen een ernstig verstoord beeld hebben van de moeder, nu zij een belangrijk hechtingsfiguur voor hen is.

Daar komt bij dat de moeder kampt met de erfelijke en progressieve ziekte Chorea van Huntington. De ziekte zorgt ervoor dat de moeder zowel fysiek als emotioneel achteruitgaat. Mede als gevolg van haar ziekte is de moeder niet voldoende in staat om bij de kinderen aan te sluiten. De relatie tussen de kinderen en de moeder is (ook daardoor) in de afgelopen jaren steeds ernstiger onder druk komen te staan. De rechtbank is het met de Raad eens dat sprake is van een ernstige bedreiging in de ontwikkeling van de kinderen.

In de onderhavige situatie zijn de kinderen weliswaar uit huis geplaatst, maar bij een ouder

die het gezag uitoefent en die de kinderen zelf verzorgt en opvoedt. In die zin is aldus aan het vereiste van artikel 1:255 lid 1 onder b BW voldaan en voldoet de situatie aldus nog steeds aan de grond voor een ondertoezichtstelling. Hieruit volgt dat aan het tweede vereiste van artikel 1:266 lid 1 onder a BW niet is voldaan en dat het gezag op die grond niet kan worden beëindigd. Dit zou slechts anders kunnen zijn wanneer het gezamenlijk gezag dan wel de uitvoering daarvan zodanig belastende conflicten of problemen oplevert voor het kind dat deze, op zichzelf of in combinatie met andere omstandigheden, een ernstige bedreiging opleveren voor hun ontwikkeling. Indien daarbij de handelwijze van een van de ouders dermate belastend is voor de kinderen en in strijd met hetgeen van een verantwoordelijke opvoeder mag worden verwacht dat daardoor voor het kind een onveilige of beschadigende opvoedingssituatie ontstaat en daarin niet binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van het kind aanvaardbaar te achten termijn voldoende verbetering valt te verwachten, kan onder omstandigheden ook aan de tweede voorwaarde zijn voldaan. Daarvan is in onderhavige situatie geen sprake.

De problemen waar de kinderen tegenaan lopen en die een ernstige bedreiging vormen voor hun ontwikkeling komen naar het oordeel van de rechtbank niet voort uit het gezamenlijk gezag of de uitvoering daarvan. Dit blijkt ook uit het feit dat de ondertoezichtstelling volgens de Raad dient te worden gehandhaafd; ook als de vader het eenhoofdig gezag zou hebben. De conclusie is dat de rechtbank het verzoek tot gezagsbeëindiging van de moeder heeft afgewezen nu niet is voldaan aan het tweede vereiste van artikel 1:266 lid 1 onder a BW.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 20-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2019:1370

Zaaknummer: 164417

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie naar Iers recht. ‘Clean break’. Hof kent vrouw een eenmalig bedrag van een ton toe. Verdeling.

Partijen zijn het erover eens dat het Nederlands recht van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van partijen tot 1 juli 2009 en dat daarna het Iers recht van toepassing is. Naar Nederlands recht heeft tussen partijen tot 1 juli 2009 de wettelijke gemeenschap van goederen bestaan; vanaf 1 juli 2009 bestaat tussen hen uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen naar Iers recht. Het bij de afwikkeling te betrekken vermogen bestaat uit hetgeen (nog) behoort tot de wettelijke gemeenschap van goederen die tussen partijen tot 1 juli 2009 heeft bestaan en uit de eigen vermogens van partijen zoals die zijn ontstaan vanaf 1 juli 2009. Partijen het erover eens dat het gehele aanwezige huwelijksvermogen naar Iers recht dient te worden afgewikkeld en dat Iers recht van toepassing is op de partneralimentatie.

Verdeling

Het hof oordeelt dat een aanzienlijk deel van het vermogen van ieder der partijen en van het gezamenlijk vermogen, al dan niet in de vorm van saldi op rekeningen, al was gevormd op 1 juli 2009, het moment waarop Nederlands recht is opgehouden van toepassing te zijn. Met het oog daarop, en rekening houdend met de toedeling van de hiervoor genoemde vermogensbestanddelen, ligt verdeling bij helfte van de spaarsaldi in de rede. Op grond van die overzichten en met inachtneming van het vorenstaande is het te verdelen saldo € 1.314.700. Het hof zal bepalen dat ieder de op zijn of haar naam gestelde rekeningen behoudt, waarbij partijen ervoor dienen zorg te dragen dat ieder van hen per 19 april 2018 € 657.350 (spaar)geld heeft doordat degene met het hoogste saldo aan de ander dient te betalen de helft van het verschil tussen die twee saldi.

Partneralimentatie

De hoofdregel naar Iers recht is dat de door de rechter opgelegde partneralimentatie duurt zolang de alimentatiegerechtigde leeft en niet hertrouwt. Uit de jurisprudentie volgt dat van die regel kan worden afgeweken indien, bijvoorbeeld door het toekennen van

vermogensbestanddelen van de alimentatieplichtige aan de alimentatiegerechtigde als bedoeld in section 14 van de Wet of het toekennen van een 'lump-sum', de laatste in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Een dergelijke regeling wordt een *clean break* genoemd. Partijen zijn het niet eens over toepassing van deze regeling. De man stelt dat de omstandigheden van het geval een *clean break* rechtvaardigen en toestaan, de vrouw stelt dat er naast de toedeling van vermogensbestanddelen aan ieder der partijen aanleiding is voor het toekennen van een periodieke uitkering voor levensonderhoud.

Het hof is van oordeel dat in deze zaak een *clean break* recht doet aan de omstandigheden van het geval. Het hof zal in het navolgende een verdeling vaststellen en daarbij rekening houden met de omstandigheden van partijen, indachtig bovenstaande bepalingen. Het hof houdt in het bijzonder rekening met de omstandigheid dat beide partijen gerechtigd zijn tot de helft van het in 2009 aanwezige huwelijksvermogen, met de behoefte van de vrouw aan een bijdrage in haar levensonderhoud en met de omstandigheid dat de kosten van de verzorging van de opvoeding en studie en levensonderhoud van de kinderen van partijen los van de *clean break* naar draagkracht door partijen gedragen moeten worden.

De man (geboren [geboortedatum] 1958) en de vrouw (geboren [geboortedatum] 1962) zijn gehuwd op [trouwdatum] 1996. Zij waren toen respectievelijk 38 en 33 jaar oud. De man heeft gedurende het huwelijk gewerkt en een aanzienlijk salaris genoten (de laatste jaren meer dan € 200.000 per jaar). De vrouw heeft tijdens het twintig jaar durende huwelijk voornamelijk voor de vier kinderen van partijen gezorgd en heeft geen eigen inkomsten. Weliswaar heeft de vrouw verdien capaciteit – zij heeft een opleiding op universitair niveau gevolgd en geeft op vrijwillige basis les –, maar dit staat in geen verhouding tot het inkomensniveau van de man. Ook als ermee rekening wordt gehouden dat het Iers recht uitgaat van een achteruitgang in welvaart na echtscheiding, zal de vrouw (die inmiddels 56 jaar is) zonder bijdrage in haar levensonderhoud een veel lagere levensstandaard genieten dan de man met het aan hem toegedeelde vermogen en zijn huidige inkomen. De man is thans 60 jaar oud en heeft de keuze gemaakt om dit kalenderjaar te stoppen met werken en in [land] te gaan wonen. Voor zover deze keuze tot een inkomensdaling leidt, is het hof van oordeel dat dit voor rekening van de man dient te blijven. Van belang is verder dat de man een (klein) staatspensioen zal ontvangen en mogelijk ook een aandeel in de Trust en dat hij heeft verklaard te zullen blijven bijdragen in de kosten van de kinderen, ook na hun meerderjarigheid. Op grond van vorenstaande en met inachtneming van de criteria van section 20 van de Wet, is het hof van oordeel dat de vrouw een aanvullend bedrag van de man dient te ontvangen voor haar levensonderhoud juist vanwege de onevenwichtige inkomensverhouding. Het hof zal bij de vaststelling van dit bedrag rekening houden met het feit dat de vrouw op redelijk korte termijn een erfdeel van haar overleden vader ontvangt, welk erfdeel de vrouw inschat op ongeveer €

200.000. In redelijkheid komt het hof daarom op een bedrag van op € 100.000 en zal bepalen dat de man dit aan de vrouw dient te voldoen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:11114

Zaaknummer: 200.218.886

RECHTSPRAAK

Verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming inzake gezagsbeëindiging afgewezen; het gaat niet om een gezagsbeëindiging op grond van artikel 1:266 BW, maar om de vraag of de moeder voortaan alleen de beslissingen ten aanzien van de minderjarige zou moeten nemen. Moeder kan zelf een verzoek op grond van artikel 1:253n BW indienen.

De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) heeft verzocht het gezag van de vader te beëindigen. Volgens de Raad heeft de vader zich vanaf eind augustus 2017 teruggetrokken uit het contact met de minderjarige, de hulpverlening en de gecertificeerde instelling (GI). De vader heeft zijn leven niet op orde en woont in een crisisopvang. De vader heeft wel contact gezocht met de moeder (die hem verwijst naar de GI), maar reageert niet op verzoeken van de GI of de Raad. De vader is op dit moment niet in staat om de verantwoordelijkheid voor de minderjarige op zich te nemen. Overleg over te nemen noodzakelijke beslissingen is niet mogelijk. Het perspectief van de primaire verzorging en opvoeding ligt niet bij de vader. De juridische situatie dient in overeenstemming te worden gebracht met de feitelijke situatie waarin de minderjarige bij de moeder woont, aldus de Raad.

De rechtbank overweegt dat uit het verzoek en de ter zitting gegeven toelichting daarop blijkt dat de aanleiding voor het verzoek tot gezagsbeëindiging van de vader voornamelijk is gelegen in het feit dat het niet (voldoende) lukt om in contact te komen met de vader, waardoor het voor de moeder moeilijk zal worden om met hem te overleggen en gezamenlijk de beslissingen te nemen die in het belang van de minderjarige noodzakelijk zijn. Het verzoek is gegrond op artikel 1:266 lid 1 sub a BW. Bij dit artikellid heeft de wetgever primair voor ogen gehad de situatie dat een kind langdurig uit huis is geplaatst en er duidelijkheid dient te komen over het opvoedings- en het ontwikkelingsperspectief van het kind. De gezagsbeëindiging dient er in dat geval toe dat er een einde komt aan de onzekerheid voor het kind over de vraag in welk gezin het gaat opgroeien. Daarnaast kan een gezagsbeëindiging aan de orde zijn als het kind bij een ouder woont, en de andere ouder door diens aanhoudende handelwijze een ernstige bedreiging vormt voor de ontwikkeling van het kind (vgl. Hof

Arnhem-Leeuwarden 8 februari 2018; ECLI:NL:GHARL:2018:1330). De rechtbank stelt vast dat geen van deze situaties zich hier voordoet. De minderjarige woont sinds juli 2018 bij de moeder. De vader stelt de verblijfplaats van de minderjarige bij de moeder niet ter discussie, er is geen sprake van een langdurige en ernstige strijd tussen de ouders, en ook anderszins is niet gebleken dat de vader – bij het laten voortduren van diens gezag – een ernstige bedreiging in de ontwikkeling van de minderjarige zal vormen. De enkele omstandigheid dat de vader zich sinds augustus 2017 heeft teruggetrokken uit alle contacten, en op dit moment in een daklozenopvang woont, betekent niet dat daarmee vaststaat dat de vader niet in staat is, of binnen aanvaardvaren termijn zal zijn, om de opvoedingsverantwoordelijkheid voor de minderjarige te dragen. De rechtbank heeft het verzoek dan ook afgewezen.

Indien de moeder van oordeel is dat zij voortaan alleen het gezag over de minderjarige dient uit te oefenen, zodat zij daardoor in staat zal zijn om in het vervolg alleen de in het belang van de minderjarige noodzakelijke beslissingen te nemen, dient de moeder zelf een daartoe strekkend verzoek (ex art. 1:253n BW) in te dienen. Een dergelijk verzoek kent een ander toetsingskader dan het onderhavige op artikel 1:266 BW gegronde verzoek.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 28-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:5611

Zaaknummer: 162506